

POSTANOWIENIE

Dnia 7 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **M.M., J.K. i K.K.**

skazanych za przestępstwa z art. 258§3 k.k., art. 258§1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 7 sierpnia 2025r.

wniosków obrońców skazanych

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 grudnia 2019r., sygn. akt III K 76/11, zmienionego w części wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 31 października 2024r., sygn. akt II AKa 205/20

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

Wnioski obrońców skazanych M.M., J.K. i K.K. nie zasługiwały na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano wielokrotnie, że uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia jest możliwe jedynie wówczas, gdy strona wykaże istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonanie orzeczenia pociągnęłoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, podnosząc też, że wniosek ten powinien zawierać dodatkową argumentację wskazującą na duże

prawdopodobieństwo zasadności podniesionego w skardze zarzutu i przez to nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania.

Wnioski sporządzone w niniejszej sprawie nie zawiera żadnej argumentacji, która przemawiałaby za wstrzymaniem wykonania zapadłego orzeczenia. obrońcy M.M. i J.K. w żaden sposób nie uzasadnili złożonych wniosków, zaś obrońca K.K. wskazał, że złożenie wniosku wiązało się z koniecznością uniknięcia sytuacji, w której kara pozbawienia wolności orzeczona wobec skazanego zostanie wykonana przed merytorycznym rozpoznaniem niniejszej kasacji, zwłaszcza w kontekście charakteru podniesionego w niej zarzutu.

W zarzucie tym zwrócono uwagę na wystąpienie w sprawie uchybienia o randze bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439§1 pkt 2 k.p.k. Miało ono polegać na udziale w składzie Sądu Odwoławczego sędziego delegowanego do Sądu Apelacyjnego w Poznaniu przez Ministra Sprawiedliwości na podstawie art. 77§1 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, który został uznany za sprzeczny z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i art. 2 oraz art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej z uwagi na uprawnienie Ministra Sprawiedliwości, pełniącego jednocześnie rolę Prokuratora Generalnego, do dokonywania delegacji sędziów sądów niższej instancji do sądów wyższej instancji w każdym czasie.

Podkreślenia w tym miejscu jednak wymaga, że przedmiotem rozważań związanych z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie art. 532§1 k.p.k. wniosku, nie może być kompleksowa merytoryczna ocena trafności i zasadności podniesionych w kasacji zarzutów. Poruszona przez autora kasacji problematyka wymaga poczynienia w tej przestrzeni określonych ustaleń. Właściwym forum dla ich czynienia wydaje się, w okolicznościach niniejszej sprawy, rozprawa kasacyjna przeprowadzona przez skład sądu właściwy do dokonania tej czynności.

Ocena zasadności tego zarzutu nie może być jednak postrzegana jako jednoznaczna, w szczególności w sytuacji, gdy w odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej. To samo odnieść należy do pozostałych zarzutów kasacyjnych postawionych przez pozostałych obrońców, tym bardziej, że

nie noszą one cech bezwzględnych przesłanek odwoławczych – wskazano w nich na naruszenia prawa procesowego i materialnego.

Sam fakt złożenia kasacji nie może natomiast obligować Sądu Najwyższego do uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia, bowiem nie można zapominać, że w sprawie zapadł prawomocny, a więc wykonalny wyrok.

Wszystko powyższe powoduje, że wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[WB]

[a.ł.]